No. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCH VAN LOUIS TRACY

(17) HOOFDSTUK XIII. (Vervolg).

„Hoe wist u dat?" en Furneaux keerde zich onmiddellijk tot den Amerikaan. „Door de grijze stof in mijn hersenpan te gebruiken," was 't antwoord. „Wong Li Fu heeft nooit van een Chinees geleerd, hoe hij twee flinke kerels zooals Theydon en uw collega tegen den grond moest gooien. Maar ik wist 't niet zeker, vóór ik het ivoren doodskopje gezien had. Toen wist ik genoeg."

„Ik ben er gisterenochtend achtergekomen," zei Furneaux, „en 't was een afschuwelijke ontdekking. Het gevecht op straat vanochtend in de vroegte in de buurt van de Innesmore Mansions laat in elk geval geen twijfel meer over. Er waren twee Japanners en één Chinees. De Japanners vielen den agent aan. Gelukkig had hij met een kameraad afgesproken elkaar elke vijf minuten op een van de hoeken van de Innesmore Mansions even te ontmoeten, en toen hij dus niet op de afgesproken plaats kwam opdagen, ging de ander hem zoeken. Hij zag 't eind van 't gevecht, en snelde toe om zijn bijstand te verleenen, terwijl hij om hulp floot. Jammer genoeg voor ons zijn twee van de drie vervloekte schurken ontsnapt."

„Aha, u hebt er dan tenminste één te pakken?" riep Theydon uit.

„Ja, een Japanner. De agent was zoo verstandig hem de punt van zijn degen in zijn slokdarm te steken, en dat maakte een eind aan hem."

„Ik zou wel eens willen weten, of dat dezelfde kerel is, die doodgeschoten zou zijn geworden, als hij getracht had mijn kamers binnen te komen," zei Theydon nadenkend.

„Doodgeschoten! Och, man, je zoudt hem niet eens gehoord hebben!"

„Niet voordat hij veilig en wel een kogel in zijn lijf had, dat is waar. Bates en ik onderzochten gisterenavond de lift, mijnheer Furneaux, en kwamen tot de ontdekking, dat dàt 't zwakke punt in onze verdediging was. Daarom maakten wij, dat een automatisch pistool zijn naam eer zou aandoen en zou afgaan, zoodra iemand het paneel openschoof."

„Is 't heusch waar?" zei Furneaux bewonderend. „Wie heeft dat slimme idee gehad, u of Bates?"

„We zijn er samen opgekomen," zei hij, met een zelf-ingenomen glimlach.

„Nu, ik ben maar blij, dat het niet afgegaan is. De Britsche wet laat niet met zich spotten. Jullie hadt allebei wel tien jaar kunnen krijgen, omdat jullie een val gezet hadden. In elk geval moet **u** maar eens voor een paar dagen van woonplaats veranderen. Zeg aan Bates en zijn vrouw, dat een tijdje vacantie hun goed zou doen, en dat ze eens familieleden in Yorkshire of in Noord Wales moeten gaan opzoeken. Pakt u maar bij elkaar wat u voor minstens een week noodig hebt en ga direct naar Fortescue Square."

„Houdt u mij voor den gek?" zei Theydon, doodverbaasd.

„Zie ik er naar uit of ik grappen zit te maken?" 't Was waar, dat de detective daar allesbehalve naar uit zag. „Winter heeft dat zoo net met mijnheer Forbes geregeld. U bent nu eenmaal hals over kop in deze zaak gewikkeld, en 't is gemakkelijker voor ons om één huis te bewaken dan twee. U vindt 't wel prettig, hè? Woont daar niet een aardig meisje?"

„Mijnheer," grinnikte Handyside, „hij staat eenvoudig paf van plezier, dat is zeker. Ik ben de eenige, die er iets op tegen heeft. Ik had gedacht, dat ik ook een rol in dit drama zou mogen spelen, en nu word ik om zoo te zeggen aan den dijk gezet."

„O, ik kan u nog heel best gebruiken," zei Furneaux dadelijk. „U hebt immers Wong Li Fu gezien, en zoudt hem nog wel herkennen?"

„Ja, zeker."

„En u kunt op 't eerste gezicht een Japanner van een Chinees onderscheiden?"

„Zeker."

„Goed, dan heb ik u in mijn dienst genomen. Voordat u 't weet, zult u ook een ivoren doodskopje krijgen. Ik heb in geen twintig jaar met zulke slimme kerels te doen gehad. Ik geloof, dat ze ons zelfs te slim af geweest zouden zijn, als niet toevallig buitenstaanders zooals Mijnheer Theydon en u, op critieke oogenblikken tusschenbeide waren gekomen. De Jonge Mandsjou's en hun bondgenooten hadden zich vooruit goed van alles op de hoogte gesteld.

„Het is een enorm complot, daar kunt u verzekerd van zijn, en 't ergste van de zaak is, dat de grootste strijd nog beginnen moet. Wat er tot nog toe gebeurd is, waren maar schermutselingen vergeleken bij wat ons nog wacht."

„Hebt u daarom zoo geheimzinnig gedaan, zelfs in dit hotel, voordat u naar mijn kamer toekwam?" vroeg Handyside.

„Ja, en laat mij u zeggen, dat u een sprekend voorbeeld van een *contradictio in terminis* bent. U gebruikt uw hersenen Mijnheer Handyside, en toch rookt u een sigaar, die er op berekend is het scherpzinnigste verstand te doen achteruitgaan. U, een Amerikaan, die zoo'n afschuwlijken Birmaanschen stinkstok rookt! *Cré nom d'une pipe,* als deze donderbui voorbij is, moet ik eens ernstig met u spreken."

HOOFDSTUK XIV.

Waarin Theydon aan hartzeer lijdt.

Furneaux had op zijn duidelijke manier in korte trekken aangegeven, wat het voornaamste punt was in het tragische mysterie, dat om den dood van Edith Lester hing. Theydon had in 't geheel niets te maken met de financiën of met de wedergeboorte van China; toch was hij door 't noodlot gedoemd een rol in die kwesties te spelen.

Hij zat over 't eigenaardige van de zaak na te denken, terwijl zijn taxi hem vlug naar de Innesmore Mansions bracht. Het was ook vreemd, dat men in Londen niet op de hoogte was van den woesten strijd, die er op dat oogenblik gestreden werd. Aan den eenen kant stonden een paar fanatieke Oosterlingen — waarvan de meesten waarschijnlijk meer door een goede betaling dan door rassenhaat gedreven werden — die de bevelen opvolgden van een misdadiger, die de grootst mogelijke onverschilligheid aan den dag legde voor de wetten van het land; aan den anderen kant stonden de drie Forbessen en Theydon, die weliswaar gesteund werden door de politie, maar verder afgesloten waren van de sympathie van hun medeburgers. Juffrouw Beale telde nauwelijks mee. De bedienden in Fortescue Square hadden, tezamen met Bates en zijn vrouw, ook eenig belang in den strijd, maar die bleef tot hun respectieve huizen beperkt. Als de Fortuin daar buiten een krijgsman noodig had, koos zij iemand uit Chicago, een motor-rijder uit Eastbourne, een politieagent in Charing Cross Road.

HULDEBLIJK AAN DEN HEER HENRI STINIS.
De te Haarlem vertoevende Belgische uitgewekenen hebben den heer Henri Stinis, voorzitter der afdeeling Haarlem van het Nederlandsch Comité tot Steun van Belgische en andere slachtoffers, een schitterend blijk van hun groote dankbaarheid gegeven in den vorm van een uit een stuk teakhout door den beeldhouwer Jan Verdonk vervaardigd basreliëf-portret met attributen. De gelijkenis is treffend, en dank zij de kloeke afmeting van het geheel, n.l. 96 bij 68 c.M., heeft de kunstenaar het portret kunnen flankeeren met symbolische beelden. Het huldeblijk is, op dringend verzoek van den heer Henri Stinis, zonder eenig uiterlijk vertoon aangeboden.

Wat een gewichtige gevolgen had die hand, die Maandagavond opgestoken was om het verkeer stop te zetten, gehad! Geheel onwetend, had zij naar een draaikolk van misdaad en hartstocht gewezen! Als de taxi, waarin Theydon zich huiswaarts had gespoed uit het Daly theater niet opgehouden was door den twist tusschen den chauffeur en den politie-agent, zou hij nooit geweten hebben, dat de millionnair de Innesmore Mansions bezocht had, en had waarschijnlijk alles wat er na dien nacht verder gebeurd was, hem koud gelaten.

Toen begon hij zich weer af te tobben over den grijzen automobiel, die hem vàn het Waterloo-Station naar Fortescue Square achtervolgd had, en toen weer van het plein naar zijn eigen kamers. Als er iemand van 't Gezantschap in gezeten had, waarom was er dan verder nooit meer iets van gehoord? En wat hadden Winter en Furneaux bedoeld met te zeggen, dat die zaak veel grooter omvang had, dan de autoriteiten bekend mochten maken? Hoe afschuwelijk en kwaadaardig de aanval op Forbes ook was, het ging tenminste openlijk. Maar 't was onmogelijk om na te gaan, wat de officieele vertegenwoordigers van China eigenlijk voor rol in den strijd speelden. Waren zij ijverige bondgenooten van Scotland Yard, of hielden zij alleen maar een oogje in 't zeil? Hij wist 't niet. Hij wist alleen maar, dat iedere vierentwintig uur 't terrein van den strijd nog grooter was geworden, en zoo kon hij ook den eisch van den detective begrijpen, dat alle bedreigde personen onder één dak moesten blijven. Zijn hart begon sneller te kloppen, toen hij er aan dacht, dat hij nu voortdurend in de nabijheid van Evelijn Forbes zou zijn. Maar wat kon 't hem eigenlijk schelen? Zou zijn liefde daardoor niet steeds grooter worden? Zooals de zaken nu stonden, had hij ongeveer evenveel kans met Evelijn Forbes te trouwen als keizer van China te worden!

Dit feit drong nog meer tot hem door, toen hij zich bedacht, dat hij zijn werk toch eigenlijk niet in den steek kon laten. Hij verdiende een tamelijk goed inkomen met zijn pen, maar zijn uitgaven waren vele, en hij had zich 't vorig jaar gelukkig geacht honderd pond te kunnen beleggen! De rente van dat geld was net genoeg om zijn handschoenen en dassen mee te betalen; nog een gelukkig jaar, en hij zou misschien in staat zijn zijn leven lang laarzen en sokken van zijn rente te kunnen koopen! Hij stelde zich voor, hoe hij — als hij tenminste zoo gek was — na al deze drukte Evelijn Forbes' hand zou vragen, zijn financieele positie aan den millionnair zou uitleggen, en inéén zou krimpen onder het spottend lachje in die ernstige, scherp-ziende oogen. Pff! Bij 't idee alleen van zoo'n dwaasheid werd hij al warm.

Hoe moest hij zich er echter van genezen? 't Kan zijn, dat de homoeopathische methode uitstekend is voor sommige ziekten, maar de liefdesbacil verspreidt zich gewoonlijk in groote mate bij de meeste jongemannen, wanneer de omstandigheden er toe leiden dat zij zich steeds in 't gezelschap bevinden van de eenige vrouw op de wereld, die er voor hen bestaat, bestaan heeft en ooit bestaan zal. Dus moest hij zich er krachtig tegen verzetten! Evenals de vurige godsdienstigen, die zich kastijdden en haren hemden droegen, besloot hij zich met hart en ziel in zijn werk te verdiepen gedurende zijn gedwongen verblijf in Fortescue Square.

Geen wonder, dat de taxi-bestuurder hem peinzend nakeek, toen zijn vlugge figuur in de Innesmore Mansions verdwenen was.

„Die heeft zeker flink 't land," zei de man bij zichzelf. „Hij geeft me nogal een shilling fooi, dus zal hij wel niet failliet zijn. Maar — je kunt nooit weten!"

Theydon wilde net de deur van zijn kamer open doen, toen deze reeds open ging, en zijn zuster bijna tegen hem aanbonsde. Zij slaakte even een uitroep, maar de uitdrukking van schrik ging over in een van blijde herkenning, toen ze zag, dat hij 't was.

„Eindelijk ben je dan toch thuisgekomen!" riep zij uit. „Lieve deugd, wat heb je me aan 't schrikken gemaakt!"

„Waarmee?" zei hij, terwijl hij haar een hartelijken zoen gaf.

„Ik heb zoo ontzettend gedroomd. Ik heb den heelen nacht niet rustig kunnen slapen uit angst voor jou."

„Is George van huis?" George was haar man, die ingenieur was en dikwijls voor zijn werk naar afgelegen streken van het land werd gestuurd.

„Ja."

„Dan hebben jij en Juffrouw Beale zeker niet behoorlijk gegeten. Ik had heusch gedacht, Mollie, dat jij meer verstand hadt. Vertel me eens gauw wat je gisterenavond gegeten hebt, en dan zal ik je droomen verklaren."

„Wij hebben in een eerste-rangs restaurant in het West End gegeten," zei Mevrouw Paxton verontwaardigd. „Vertel jij mij maar liever eens, wat je de laatste dagen hebt uitgevoerd. Ik heb me nog nooit zoo ongerust over iets gemaakt sinds George in die afschuwelijke mijn opgesloten heeft gezeten — al wist ik dat hij veilig was — nu ik ieder uur verwachten kon te hooren, dat jij dood was."

Onderwijl waren ze de zitkamer binnen gegaan, en Theydon kon 't zijn knappe zuster aanzien, dat zij werkelijk erg ongerust over hem geweest was. Zij was twee jaar ouder dan hij, en had hem altijd een beetje bemoederd. Het zou hem heelemaal niet verbaasd hebben, als Bates hem later gezegd had, dat Mevrouw Paxton zijn ondergoed en zijn sokken doorgesnuffeld had om te zien of er ook ergens knoopen ontbraken of gaten gestopt moesten worden.

„Maar waarom heb je zulke sombere gedachten gehad?" zei hij vroolijk, en trachtte hierdoor haar angst te verjagen.

„Wat moest ik er anders wel van denken, daar Juffrouw Beale zegt, dat zoowel haar neef als haar nicht door Chineezen vermoord zijn, en er in de kranten iets staat van een Chineesch komplot in Londen?"

„O, kom je er zóó aan?"

Hij trachtte tijd te winnen, daar hij 't nog niet met zichzelf eens was of hij haar in 't vertrouwen zou nemen of niet.

„Ja, en nu zie je me hier, en ik ben van plan hier te blijven, tot ik precies weet, hoe de zaken staan."

„Maar je ging net weg, Zus, toen ik thuiskwam. Twee minuten later, en je zoudt me niet ontmoet hebben."

„Ik ging alleen maar even naar het postkantoor, om aan George te telegrafeeren, dat hij dadelijk thuis moet komen. Hij is in New Castle, en kan wel weg als 't om dringende zaken is."

„Wat kan die goede George er nu aan doen?"

„Dat weet ik niet. 't Is soms wel eens prettig om een man in huis te hebben. Misschien luister je wel naar hem, terwijl je 't heelemaal niet naar mij doet. Je bent zoo koppig."